Коли тебе сурма своєї туги
Покличе знов у дальній рідний край,
Де ждуть тебе безчестя і наруга,
Слова над пеклом Дантовим згадай:

"Сюди йдучи в скорботу і відчай,
Надії мусиш знищити дощенту".
Гамуй, мандрівнику, смертельний жах,
Коли в душі погасиш сірий день ти

І сонце змеркне в чорних небесах.
Нехай мовчазний і сумний Вергілій
Тобі піде назустріч у степах

І в синій край Шевченкових ідилій
Нехай веде до міст і дальніх сел,
Де чисті весни й нам колись зоріли.

Вважай за магію страшну чисел:
Ось пекло, це землі частина шоста,
А край зелених верб і пишних зел,

Що скрізь його покрила вже короста,-
Останній в пеклі круг, дев'ятий круг.
О фабрики й кремлі з людської кости!

Не спокій лагідний — безладний рух,
Де хаос в димі чорному регоче
І вбила хімія безсмертний дух.

Скляні, напівзакрижанілі очі
Тих матерів, що власних немовлят
Жеруть із голоду! О бенкет ночі,

Що над землею стеле чумний чад!
О мертвих тіл багряні гекатомби!
Що звалося "душа", "зоря" і "сад" —

Все втиснуто в трикутники і ромби.
До пісні кожної, до всіх думок
Рука диявола чіпляє пломби.

І ти, ти — лиш відірваний листок,
Якого кружить невідома влада,
Затягши в свій безсоромний танок.

В дев'ятім крузі пекла чорна зрада
Реве, роззявивши сто тисяч пащ,
Шматує, рве, рокує на загладу.

З лобів тих пащ рогами сотні башт
Ростуть і в морок зносяться високо,
А в башти кожної крізь пітьми плащ

Тебе чатує невсипуще око...
Тікай, тікай і не життя рятуй,
А душу, й, вийшовши в простір широкий,

Вітай незнану долю, як сестру, й
Вдихай у себе волі вихор п'яний,
Кущі чужі і камені цілуй.
Зостанься безпритульним до сконання,
Блукай та їж недолі хліб і вмри,
Як гордий флорентієць, у вигнанні.

Та перед смертю дітям повтори
Ту казку, що лишилася як спомин
Прадавньої, забутої пори,

Як у грозі, у блискавиці й громі
Колись страшну почвару переміг
Святий Георгій в ясному шоломі...

І як дракон, звитяжений, поліг.